

Fco. J. Sánchez-Cuenca

Vlaig intentar trobar set pel·lícules que incloguessin el número set al títol, però el somriure embafós de Howard Keel a *Siete novias para siete hermanos* em feia recular, la visió apocalíptica de la processó dels flagel·lants a *El séptimo sello* em feia paüra, *Blanca nieves y los siete enanitos* em suggeria fantasies eròtiques impubliables, etcètera. Aleshores vaig decidir trobar en el meu arxiu mental set fracassos brillants, o set històries decididament impossibles o excessives, errors afortunats, encerts erronis. O feliços desbarats. I així va quedar la llista: *El multimillonario* (1), *Reflejos en un ojo dorado* (2), *El nadador* (3), *Eva* (4), *Cul de sac* (5), *El extranjero* (6) i *L'important c'est d'aimer* (7). A la 1, l'absoluta inadequació d'un

marcià Montand difícilment podria esborrar la visió del número de ball de Marilyn, gairebé a l'alçada eròtica de Cid Charisse. A la 2, el beurratge pamfletari antimilitarista i antisexista feia esclatar pels aires les glàndules endocrines d'Elizabeth Taylor i Marlon Brando. A la 3, la història era molt bona literatura del millor Cheever, però contada per un artesà (encara va ser pitjor el cas d'*El gran Gatsby*, un dels desbarats més miserables, per tant fora de la llista). A la 4, descobríem impotents com sorprenentment Losey estava més atret per Stanley Baker que no per Jeanne Moreau. A la 5, el Polansky més vitriòlic i claustrofòbic s'acostava a l'excel·lència en la seva recerca de l'insuportable. A la 6 es produeix el palimsest més inconcebible: Visconti s'aplica a re-

construir amb exactitud l'escenografia d'una època concreta i converteix un dels paradigmes filosòfics del segle XX en una aposta estètica brillant, i ho aconsegueix. I a la 7, ah!, aquella mescla de melodrama i tragèdia existencial a pressió gairebé la converteix en galàctica. Com oblidar l'hiperhistriònic Kinski clapotejant en el seu infern particular de crisàlide o l'esburbat Dutronc en constant recerca d'autocàstig, o el bell Testi increïblement versemblant com a actor dramàtic o una carnal Romy Schneider, sublim sense interrupció, cridant desesperadament l'atenció sobre el seu inevitable destí letal. Zulawsky els empeny a paroxisme aniquilant qualsevol guspira de sensatesa esmorteïda. Brillant desbarat entre tant de fulgor fals. ■

